Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

13. července 2017 *

„Kasační opravný prostředek – Právo na přístup k dokumentům v držení orgánů Evropské unie – Nařízení (ES) č. 1049/2001 – Výjimky z práva na přístup – Článek 4 odst. 3 první pododstavec – Ochrana rozhodovacího procesu těchto orgánů – Životní prostředí – Aarhuská úmluva – Nařízení (ES) č. 1367/2006 – Článek 6 odst. 1 – Veřejný zájem na zpřístupnění informací o životním prostředí – Informace, které německé orgány předaly Evropské komisi, týkající se zařízení nacházejících se na německém území, na něž se vztahují unijní právní předpisy o systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů – Částečné odmítnutí přístupu“

Ve věci C-60/15 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 11. února 2015,

Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH, se sídlem v Stolbergu (Německo), zastoupená S. Altenschmidtem a P.-A. Schütterem, Rechtsanwälte,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž další účastnicí řízení je:

Evropská komise, zastoupená H. Krämerem, jakož i F. Clotuche-Duvieusart a P. Mihaylova, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení J. L. da Cruz Vilaça, předseda senátu, A. Tizzano (zpravodaj), místopředseda Soudního dvora, A. Borg Barthet, E. Levits a F. Biltgen, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: M. Aleksejev, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 6. července 2016,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 19. října 2016,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se společnost Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH (dále jen „společnost Saint-Gobain“) domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 11. prosince 2014, Saint-Gobain Glass Deutschland v. Komise (T-476/12, nezveřejněný, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2014:1059), kterým Tribunál zamítl její žalobu směřující ke zrušení rozhodnutí Komise ze dne 17. ledna 2013, kterým byl odepřen úplný přístup k seznamu předanému Spolkovou republikou Německo Komisi v rámci řízení podle čl. 15 odst. 1 rozhodnutí Komise 2011/278/EU ze dne 27. dubna 2011, kterým se stanoví přechodná pravidla harmonizovaného přidělování bezplatných povolenek na emise platná v celé Unii podle článku 10a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES (Úř. věst. 2011, L 130, s. 1) v rozsahu, v němž tento dokument obsahuje informace týkající se některých zařízení společnosti Saint-Gobain, která se nacházejí na německém území, o dočasném přidělení, jakož i o činnostech a kapacitních hladinách z hlediska emisí oxidu uhličitého (CO_2) během období 2005 až 2010, o účinnosti zařízení a ročních emisních povolenkách dočasně přidělených na období od roku 2013 do roku 2020 (dále jen „sporné rozhodnutí“).

Právní rámec

Mezinárodní právo

2 Článek 4 Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí, podepsané v Aarhusu dne 25. června 1998 a schválené jménem Evropského společenství rozhodnutím Rady 2005/370/ES ze dne 17. února 2005 (Úř. věst. 2005, L 124, s. 1, dále jen „Aarhuská úmluva“), zní následovně:

„1. Každá strana zajistí, aby orgány veřejné správy na žádost o informace o životním prostředí zpřístupnily tyto informace veřejnosti podle následujících odstavců tohoto článku, v rámci vnitrostátní právní úpravy, […] pokud o ně bylo požádáno […]:

a) aniž by musel být prokázán [zvláštní] zájem;

[…]

4. Žádost o informace o životním prostředí lze zamítnout, jestliže by poskytnutí těchto informací nepříznivě ovlivnilo:

a) důvěrný ráz řízení či postupů orgánů veřejné správy v případech, kdy vnitrostátní právo stanoví tento důvěrný ráz;

[…]

Důvody pro odmítnutí žádosti uvedené výše budou interpretovány restriktivně, přičemž se bude brát v úvahu zájem veřejnosti, jemuž by zveřejnění sloužilo, a zda se požadované informace vztahují k emisím vypouštěným do životního prostředí.

[…]“

Unijní právo

3 Body 1, 2, 4, 6 a 11 odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) zní takto:

„(1) V článku 1 druhém pododstavci Smlouvy o Evropské unii je vyjádřena zásada průhlednosti prohlášením, že Smlouva představuje novou etapu v procesu vytváření stále užšího svazku mezi národy Evropy, v němž jsou rozhodnutí přijímána co nejotevřeněji a co nejblíže občanovi.

(2) Průhlednost umožňuje občanům blíže se účastnit rozhodovacího procesu a zaručuje, že správní orgány budou mít ve vztahu k občanům v demokratickém systému větší legitimitu, účinnost a odpovědnost. Průhlednost přispívá k posílení zásad demokracie a dodržování základních práv, která jsou uvedena v článku 6 Smlouvy o EU a v Chartě [Listině] základních práv Evropské unie.

[…]

(4) Účelem tohoto nařízení je v co nejvyšší míře posílit právo veřejnosti na přístup k dokumentům a stanovit obecné zásady a omezení tohoto přístupu podle čl. 255 odst. 2 Smlouvy o ES.

[…]

(6) Měl by být poskytnut širší přístup k dokumentům v případech, kdy orgány vykonávají své legislativní funkce, též v rámci přenesených pravomocí, a přitom zachována účinnost rozhodovacího procesu orgánů. Tyto dokumenty by měly být přístupné přímo v co nejširším rozsahu.

[…]

(11) V zásadě by měly být veřejnosti přístupné všechny dokumenty orgánů. Je však třeba chránit některé veřejné a soukromé zájmy prostřednictvím výjimek. Orgány by měly mít právo chránit své vnitřní konzultace a porady tam, kde je to třeba k zabezpečení jejich způsobilosti provádět své úkoly. Při posuzování výjimek by měly orgány ve všech oblastech činnosti Unie brát v úvahu zásady právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů.“

4 Článek 1 tohoto nařízení, nadepsaný „Účel“, stanoví:

„Účelem tohoto nařízení je

a) vymezit zásady, podmínky a omezení z důvodu veřejného nebo soukromého zájmu pro výkon práva na přístup k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (dále jen ‚orgány‘) uvedeného v článku 255 Smlouvy o ES tak, aby se zajistil co nejširší přístup k dokumentům,

b) vytvořit pravidla zajišťující co nejsnadnější výkon tohoto práva a

c) podporovat řádnou správní praxi při přístupu k dokumentům.“

5 Článek 2 uvedeného nařízení, nadepsaný „Oprávněné osoby a oblast působnosti“, v odstavci 3 stanoví:

„Toto nařízení se vztahuje na všechny dokumenty, které má orgán v držení, to znamená na dokumenty, které vytvořil nebo obdržel a které má v držení, a to ve všech oblastech činnosti Evropské unie.“

6 Článek 4 tohoto nařízení, nadepsaný „Výjimky“, stanoví:

„[…]

2. Neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění, odepřou orgány přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany

— obchodních zájmů fyzické nebo právnické osoby, včetně duševního vlastnictví,

— […]

— cílů inspekce, vyšetřování a auditu.

3. Přístup k dokumentu, který orgán vypracoval k vnitřnímu použití nebo který obdržel a který se vztahuje k záležitosti, v níž orgán ještě nerozhodl, se odepře, pokud by zpřístupnění dokumentu vážně ohrozilo rozhodovací proces orgánu, neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění.

[…]

5. Členský stát může požádat orgán, aby nezveřejňoval dokument pocházející z tohoto členského státu bez jeho předchozího souhlasu.

[…]“

7 Článek 4 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/4/ES ze dne 28. ledna 2003 o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí a o zrušení směrnice Rady 90/313/EHS (Úř. věst. 2003, L 41, s. 26; Zvl. vyd. 15/07, s. 375) stanoví:

„Členské státy mohou rozhodnout o odmítnutí žádosti o informace o životním prostředí, pokud by zveřejnění informací mělo nepříznivý vliv na:

a) důvěrnost řízení u orgánů veřejné správy v zákonem stanovených případech;

[…]“

8 Bod 2 odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1367/2006 ze dne 6. září 2006 o použití ustanovení Aarhuské úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí na orgány a subjekty Společenství (Úř. věst. 2006, L 264, s. 13) zní následovně:

„Šestý akční program Společenství pro životní prostředí […] zdůrazňuje význam poskytování přiměřených informací o životním prostředí a efektivních příležitostí pro účast veřejnosti na rozhodování v oblasti životního prostředí, čímž se zvýší zodpovědnost a průhlednost rozhodování a přispěje se k povědomí veřejnosti o přijímaných opatřeních a k jejich podpoře. Program navíc podporuje, stejně jako jeho předchůdci […], účinnější provádění a uplatňování právních předpisů Společenství v oblasti ochrany životního prostředí, včetně jejich vynucování a podnikání kroků proti jejich porušování.“

9 Článek 1 tohoto nařízení stanoví:

„1. Cílem tohoto nařízení je přispět k provádění závazků vyplývajících z [Aarhuské úmluvy] stanovením pravidel pro použití ustanovení úmluvy na orgány a subjekty Společenství, a to zejména:

a) zaručením práva přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí, které orgány nebo subjekty Společenství obdrží nebo vytvoří a které mají v držení, a stanovením základních podmínek a praktických opatření pro jeho výkon;

b) zajištěním toho, že informace o životním prostředí jsou postupně zpřístupňovány veřejnosti a veřejně šířeny s cílem zajistit co nejširší systematickou dostupnost a šíření. Za tímto účelem se podporuje zejména používání dostupné počítačové telekomunikační nebo elektronické technologie;

c) umožněním účasti veřejnosti na plánech a programech týkajících se životního prostředí;

d) zaručením přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí na úrovni Společenství za podmínek stanovených tímto nařízením.

2. Při uplatňování ustanovení tohoto nařízení se orgány a subjekty Společenství snaží napomáhat veřejnosti a poskytovat jí poradenství ohledně přístupu k informacím, účasti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí.“

10 Článek 2 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví:

„Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

[…]

d) ‚informacemi o životním prostředí‘ informace v písemné, obrazové, zvukové, elektronické nebo jiné formě o:

[…]

iii) opatřeních (včetně správních opatření), jako jsou politiky, právní předpisy, plány, programy, dohody o životním prostředí, a o činnostech, které ovlivňují nebo mohou ovlivnit složky a faktory uvedené v bodech i) a ii), jakož i o opatřeních nebo činnostech určených k ochraně těchto složek,

[…]“

11 Článek 3 první pododstavec tohoto nařízení zní následovně:

„Nařízení (ES) č. 1049/2001 se použije na každou žádost žadatele o přístup k informacím o životním prostředí, které mají v držení orgány a subjekty Společenství, bez diskriminace na základě státní příslušnosti, národnosti nebo bydliště a v případě právnické osoby bez diskriminace na základě místa, kde má své sídlo nebo skutečné ústředí svých činností.“

12 Článek 6 nařízení č. 1367/2006, nadepsaný „Uplatňování výjimek, pokud jde o žádosti o přístup k informacím o životním prostředí“, v odstavci 1 stanoví:

„Pokud jde o čl. 4 odst. 2 první a třetí odrážku nařízení (ES) č. 1049/2001, s výjimkou šetření, zejména týkajících se možného porušení práva Společenství, má se za to, že převažující veřejný zájem na zpřístupnění existuje v případě, kdy se požadované informace týkají emisí do životního prostředí.

Pokud jde o ostatní výjimky stanovené v článku 4 nařízení (ES) č. 1049/2001, vykládají se důvody pro odmítnutí restriktivně s přihlédnutím k veřejnému zájmu, jemuž zpřístupnění slouží, a ke skutečnosti, zda se požadované informace týkají emisí do životního prostředí.“

13 Článek 15 odst. 1 rozhodnutí 2011/278 stanoví:

„V souladu s čl. 11 odst. 1 směrnice 2003/87/ES předloží členské státy Komisi do 30. září 2011 seznam zařízení na svém území, na která se vztahuje směrnice 2003/87/ES, včetně zařízení vymezených podle článku 5, pomocí elektronické šablony, kterou Komise poskytne.“

Skutečnosti předcházející sporu

14 Společnost Saint-Gobain působí na světovém trhu se sklem a provozuje zařízení spadající do oblasti působnosti směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES (Úř. věst. 2003, L 275, s. 32; Zvl. vyd. 15/07, s. 631).

15 Společnost Saint-Gobain na základě rozhodnutí 2011/278 požádala příslušné německé orgány, aby jí přidělily bezplatné povolenky na emise za třetí období stanovené v rámci systému pro obchodování s povolenkami na emise stanoveného v této směrnici, a sice na období od roku 2013 do roku 2020.

16 Toto rozhodnutí v podstatě stanoví, že členské státy vypočítají prozatímní počet bezplatných povolenek na emise přidělených každému z dotčených zařízení na základě hodnot referenčních úrovní stanovených Evropskou komisí. Uvedené rozhodnutí stanoví konkrétně v čl. 15 odst. 1, že výsledky těchto výpočtů jsou zaneseny do seznamu zařízení, na která se vztahuje směrnice 2003/87, jež se nacházejí na území každého členského státu, přičemž každý stát tento seznam předá Komisi k ověření.

17 V dopise ze dne 3. července 2012 požádala společnost Saint-Gobain Komisi na základě nařízení č. 1049/2001 a nařízení č. 1367/2006 o přístup k tabulce Excel, kterou Spolková republika Německo předala Komisi v rámci postupu stanoveného v uvedeném čl. 15 odst. 1. Tato tabulka obsahuje informace týkající se některých zařízení společnosti Saint-Gobain nacházejících se na německém území. Společnost Saint-Gobain konkrétně požádala o přístup k údajům týkajícím se „původních instalovaných kapacit“, které byly předány pro každé z dílčích zařízení, a prozatímního ročního počtu bezplatných povolenek na emise přidělených každému z jejích dílčích zařízení na období od roku 2013 do roku 2020.

18 Generální ředitelství Komise pro oblast klimatu dopisem ze dne 23. července 2012 žádost společnosti Saint-Gobain zamítlo na základě čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001.

19 Následně německé orgány zveřejnily seznam dotčených zařízení a roční povolenky na emise prozatímně přidělené jednotlivým zařízením.

20 Dne 7. srpna 2012 společnost Saint-Gobain předložila potvrzující žádost o přístup k dokumentům ve smyslu nařízení č. 1049/2001.

21 Dopisem ze dne 4. září 2012 Komise prodloužila lhůtu pro odpověď o patnáct pracovních dní, tedy do 25. září 2012.

22 Komise však dopisem ze dne 25. září 2012 informovala společnost Saint-Gobain o tom, že jí nemůže sdělit konečné rozhodnutí ve stanovené lhůtě, neboť německé orgány, které byly konzultovány jako autoři požadovaných informací, ještě nezaslaly žádnou odpověď.

23 Dne 28. září 2012 vyzvala společnost Saint-Gobain Komisi, aby rozhodla o její potvrzující žádosti před 15. říjnem 2012.

24 Dne 17. ledna 2013 sporným rozhodnutím Komise přiznala částečný přístup k požadovaným informacím, a sice k informacím, které německé orgány zveřejnily, jakož i k některým nepodstatným informacím obsaženým v tabulce Excel, a ke zbývajícím uvedeným informacím přístup odmítla.

25 Komise své zamítavé rozhodnutí založila jednak na čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci nařízení č. 1049/2001, když měla za to, že by zpřístupnění požadovaných informací v plném rozsahu vážně ohrozilo její rozhodovací proces, který stále probíhal a týkal se celé řady zařízení v několika členských státech. Podle tohoto orgánu by sdělení uvedených informací v plném rozsahu umožnilo veřejnosti, a zvláště dotčeným podnikům, aby vznesly otázky nebo uvedly kritiky týkající se informací předaných členskými státy, přičemž by hrozilo, že bude narušen rozhodovací proces. Podle Komise hrozí, že by tato narušení způsobila značné průtahy v tomto procesu a byl by narušen dialog mezi Komisí a členskými státy.

26 Vzhledem k tomu, že požadované informace předložila Spolková republika Německo, Komise na základě čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001 konzultovala tento členský stát, který s jejich zpřístupněním nesouhlasil. Uvedený členský stát jako Komise svůj nesouhlas odůvodnil na základě výjimky stanovené v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci tohoto nařízení. Spolková republika Německo konkrétně uvedla, že Komise ještě nepřijala rozhodnutí týkající se uvedených informací a že se netrpělivě očekávalo, že takové rozhodnutí bude vydáno ve stanovených lhůtách. Komise měla za to, že tyto důvody jsou *prima facie* relevantní.

27 Komise ve sporném rozhodnutí nejprve konstatovala, že neexistuje převažující veřejný zájem ve smyslu čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce uvedeného nařízení, který by odůvodnil zpřístupnění požadovaných informací v plném rozsahu, přičemž upřesnila, že zájmy uvedené společností Saint-Gobain v její žádosti jsou čistě soukromé povahy. Tento orgán měl dále za to, že přednostní zájmy v projednávané věci spočívají v zajištění přijetí rozhodnutí bez jakéhokoli vnějšího zasahování a v zachování ovzduší důvěry mezi Komisí a německými orgány. Kromě toho Komise připomněla, že významnou část požadovaných informací již tyto orgány zveřejnily, a uvedla, že veřejnost již tedy měla přístup k hlavním prvkům návrhu na harmonizované přidělování bezplatných povolenek na emise.

28 Konečně Komise v uvedeném rozhodnutí upřesnila, že i za předpokladu, že by informace požadované společností Saint-Gobain představovaly informace o životním prostředí, článek 6 nařízení č. 1367/2006 neobsahuje žádné ustanovení, které by umožnilo vyloučit použití výjimky stanovené v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci nařízení č. 1049/2001, na rozdíl od výjimek stanovených v čl. 4 odst. 2 první a třetí odrážce nařízení č. 1049/2001.

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

29 Dne 31. října 2012 podala společnost Saint-Gobain žalobu na neplatnost implicitních rozhodnutí Komise ze dne 4. a 25. září 2012. V návaznosti na to, že dne 17. ledna 2013 bylo přijato sporné rozhodnutí, společnost Saint-Gobain požádala o povolení k úpravě svých návrhových žádání. Tribunál, který této žádosti vyhověl, měl za to, že se žaloba napříště týká pouze zrušení posledně uvedeného rozhodnutí.

30 V napadeném rozsudku Tribunál oba žalobní důvody vznesené společností Saint-Gobain zamítl a zamítl rovněž žalobu.

Návrhová žádání účastnic řízení

31 Společnost Saint-Gobain navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek, jakož i sporné rozhodnutí,

— podpůrně, aby zrušil napadený rozsudek a vrátil věc Tribunálu,

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

32 Komise navrhuje, aby byl kasační opravný prostředek zamítnut a společnosti Saint-Gobain byla uložena náhrada nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

33 Na podporu svého kasačního opravného prostředku společnost Saint-Gobain uplatňuje v podstatě dva důvody. První důvod kasačního opravného prostředku, který je rozdělen do dvou částí, vychází z nesprávného výkladu čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001, vykládaného ve spojení s čl. 6 odst. 1 druhou větou nařízení č. 1367/2006, v rozsahu, v němž Tribunál provedl extenzivní výklad těchto ustanovení a v projednávané věci neuznal existenci převažujícího veřejného zájmu odůvodňujícího zpřístupnění požadovaných informací o životním prostředí. Druhý důvod kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného použití čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001.

Argumentace účastnic řízení

34 Společnost Saint-Gobain v první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku uvádí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když nezohlednil požadavky, které vyplývají z nařízení č. 1367/2006, zvláště z jeho čl. 6 odst. 1 druhé věty, pokud jde o nezbytnost vykládat „restriktivně“ výjimky stanovené v článku 4 nařízení č. 1049/2001, zejména výjimku stanovenou v odst. 3 prvním pododstavci tohoto článku, jejímž cílem je chránit rozhodovací proces orgánů, za účelem odmítnutí přístupu k informacím o životním prostředí.

35 Společnost Saint-Gobain poté, co zmínila, že Tribunál konstatoval, že informace, k nimž byl v projednávané věci požadován přístup, jsou „informacemi o životním prostředí“ ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. d) nařízení č. 1367/2006, uvedla, že v případě takových informací musejí unijní orgány dodržovat ustanovení tohoto nařízení, jehož cílem je použít na tyto orgánu Aarhuskou úmluvu, která je nedílnou součástí unijního právního řádu a kterou měl Tribunál zohlednit.

36 Tato úmluva přitom podle ní neobsahuje obecné ustanovení srovnatelné s ustanovením čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001, které stanoví, že přístup k informacím o životním prostředí se odepře, pokud by jejich zpřístupnění vážně ohrozilo rozhodovací proces dotčených orgánů veřejné správy. Naproti tomu podle čl. 4 odst. 4 písm. a) uvedené úmluvy v takové situaci, jako je situace dotčená v projednávané věci, žádost o přístup k informacím o životním prostředí lze zamítnout pouze v případě, že by poskytnutí těchto informací nepříznivě ovlivnilo důvěrný ráz „řízení či postupů orgánů veřejné správy“ v případech, kdy vnitrostátní právo stanoví tento důvěrný ráz.

37 Takový důvod pro zamítnutí je kromě toho totožný s důvodem pro zamítnutí stanoveným v čl. 4 odst. 2 písm. a) směrnice 2003/4, jejímž cílem je uplatnit Aarhuskou úmluvu v právních řádech členských států.

38 Ve smyslu nařízení č. 1049/2001 i ve smyslu této směrnice musí být předmětný důvod pro zamítnutí, jak vyplývá rovněž z německé vnitrostátní judikatury, chápán tak, že se týká pouze vnitřních porad, které se vztahují k přijetí rozhodnutí, a nikoli skutečností předcházejících těmto poradám, jako jsou údaje, z nichž tyto porady vycházejí.

39 Tribunál naproti tomu provedl extenzivní výklad výjimky stanovené v čl. 4 odst. 3 uvedeného nařízení. Měl totiž za to, že zamítnutí přístupu k požadovaným informací je v dané věci odůvodněno za účelem zabránění vnějšího ovlivňování, které by mohlo narušit obvyklý průběh probíhajícího rozhodování, zvláště tím, že by vznikly značné průtahy v procesu ověřování informací předaných Komisi v rámci předmětného řízení a že by mezi členskými státy, které uvedené informace předaly, vznikly neshody, které by mohly narušit dialog mezi Komisí a uvedenými členskými státy.

40 Podle společnosti Saint-Gobain přitom samotná možnost, že zpřístupnění takových informací o životním prostředí, jako jsou informace dotčené v projednávané věci, vyvolá kritiky, nemůže odůvodnit jejich důvěrnou povahu, jelikož takové kritiky ze strany veřejnosti, vyplývající z průhlednosti správních řízení, jsou zamýšleným důsledkem předmětné právní úpravy. Tyto kritiky totiž slouží právě cílům sledovaným uvedenou právní úpravou, a to zejména cíli spočívajícímu v přijetí co možná nejlepších rozhodnutí v oblasti životního prostředí na základě informací předložených ke kontrole veřejnosti. Kromě toho společnost Saint-Gobain upřesňuje, že nařízení č. 1367/2006 ani směrnice 2003/4 nestanoví důvody pro zamítnutí přístupu týkající se ochrany vztahů mezi Komisí a členskými státy.

41 Konečně společnost Saint-Gobain uvádí, že Tribunál v bodech 80 až 82 a 87 napadeného rozsudku neprávem několikrát vycházel z judikatury Soudního dvora týkající se nařízení č. 1049/2001, která se netýká přístupu k informacím o životním prostředí v rámci probíhajícího správního řízení Komise.

42 Komise úvodem namítá nepřípustnost prvního důvodu kasačního opravného prostředku. Pokud by měl být tento důvod vykládán tak, že je jeho cílem zpochybnění legality nařízení č. 1367/2006 s ohledem na ustanovení Aarhuské úmluvy, měnil by totiž předmět sporu před Tribunálem. Dále v rozsahu, v němž by tento první důvod kasačního opravného prostředku mohl být chápán tak, že je jeho cílem vytknout Tribunálu, že nezohlednil požadavek vykládat výjimku stanovenou v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci nařízení č. 1049/2001 ve světle pojmu „řízení či postupy orgánů veřejné správy“, který je uveden v čl. 4 odst. 4 písm. a) Aarhuské úmluvy, vychází z argumentace, která nebyla uvedena ani nebyla předmětem diskuse u Tribunálu. Konečně uvedený důvod kasačního opravného prostředku podle Komise přesně neoznačuje napadené body odůvodnění napadeného rozsudku.

43 V každém případě je podle Komise první důvod kasačního opravného prostředku neopodstatněný. Zaprvé totiž jak znění čl. 4 odst. 4 písm. a) Aarhuské úmluvy, tak znění čl. 4 odst. 2 písm. a) směrnice 2003/4 neodkazují na „vnitřní porady“, ale pouze na „řízení či postupy“ orgánů veřejné správy. S ohledem na skutečnost, že všechny členské státy, podobně jako Unie, jsou smluvními stranami Aarhuské úmluvy, je přitom důvodné mít za to, že unijní normotvůrce nezamýšlel na základě směrnice 2003/4 ukládat členským státům materiální povinnosti odlišně od povinností uložených unijním orgánům na základě nařízení č. 1049/2001 a č. 1367/2006.

44 Zadruhé výklad pojmu „řízení či postupy“, podle něhož by se tento pojem vztahoval pouze na vnitřní operace orgánu veřejné správy, je pouze jedním z možných výkladů tohoto pojmu podle informací uvedených v „Příručce k provádění Aarhuské úmluvy“, kterou by Soudní dvůr mohl zohlednit pro účely výkladu čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001.

45 Zatřetí kritériem uvedeným v čl. 4 odst. 4 písm. a) Aahruské úmluvy, stejně jako kritériem uvedeným v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci uvedeného nařízení, není obsah dokumentu, ale „nepříznivý důsledek“ zpřístupnění tohoto obsahu. V důsledku toho, i když určitý dokument nezmiňuje vnitřní porady orgánu veřejné správy, ale zmiňuje pouze skutečnosti, které sloužily jako základ k přijetí jeho rozhodnutí, lze přístup k tomuto dokumentu odepřít podle posledně uvedeného ustanovení.

Závěry Soudního dvora

K přípustnosti

46 Komise nejprve zpochybňuje přípustnost prvního důvodu kasačního opravného prostředku v případě, že by měl být chápán tak, že jeho cílem je zpochybnit platnost nařízení č. 1367/2006 s ohledem na ustanovení Aarhuské úmluvy.

47 Avšak vzhledem k tomu, že společnost Saint-Gobain ve své replice výslovně uvedla, že na základě předmětného důvodu nechtěla nikterak zpochybnit platnost uvedeného nařízení a Komise to ve své duplice vzala na vědomí, již není namístě o tomto argumentu Komise rozhodovat.

48 Dále Komise v podstatě uvádí, že první důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný, jelikož vychází z argumentace, která nebyla uplatněna u Tribunálu ani u něj nebyla předmětem diskuse.

49 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 170 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora kasační opravný prostředek nesmí měnit předmět sporu před Tribunálem.

50 Podle ustálené judikatury tak platí, že v rámci kasačního opravného prostředku je pravomoc Soudního dvora omezena na posouzení právního řešení žalobních důvodů projednávaných před soudem prvního stupně. Účastník řízení tedy nemůže vznést důvod, který neuplatnil u Tribunálu, poprvé až před Soudním dvorem, neboť by to znamenalo umožnit mu, aby Soudnímu dvoru, jehož pravomoc ve věci kasačního opravného prostředku je omezená, předložil spor širšího rozsahu než spor, který projednával Tribunál (usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 7. července 2016, Fapricela v. Komise, C-510/15 P, nezveřejněné, EU:C:2016:547, bod 20 a citovaná judikatura).

51 Nicméně argument, který nebyl vznesen v prvním stupni, nelze považovat za nový důvod, který je nepřípustný ve fázi kasačního opravného prostředku, pokud představuje pouze rozšíření argumentace již uvedené v rámci žalobního důvodu předloženého v žalobě před Tribunálem (rozsudek ze dne 10. dubna 2014, Areva a další v. Komise, C-247/11 P a C-253/11 P, EU:C:2014:257, bod 114, jakož i citovaná judikatura).

52 V projednávané věci je třeba konstatovat, jak uvedl generální advokát v bodě 31 svého stanoviska, že společnost Saint-Gobain u Tribunálu uplatnila porušení čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001, vykládaného ve spojení s čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006, přičemž uvedla, že důvody pro odmítnutí přístupu musejí být vykládány restriktivně. Za tímto účelem společnost Saint-Gobain výslovně odkázala na účel posledně uvedeného nařízení, a sice provedení Aarhuské úmluvy.

53 Společnost Saint-Gobain přitom v první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku Tribunálu vytýká, že se dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že výjimka stanovená v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci nařízení č. 1049/2001 se vztahuje jak na dokumenty vypracované v rámci rozhodovacího procesu, tak na dokumenty přímo související se záležitostmi projednávanými v tomto procesu. Společnost Saint-Gobain uvádí, že tento výklad je v rozporu s čl. 6 odst. 1 druhou větou nařízení č. 1367/2006, vykládaným ve světle Aarhuské úmluvy, kterou má posledně uvedené nařízení provést, zejména jejího čl. 4 odst. 4 písm. a).

54 Je zajisté pravda, že ve své žalobě v prvním stupni společnost Saint-Gobain čl. 4 odst. 4 písm. a) Aarhuské úmluvy výslovně nezmínila. Uvedla však, že výklad čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001, který přijala Komise, není v souladu s čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006.

55 Vzhledem k tomu, že první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku vychází z porušení čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001, tak argumentace uplatněná společností Saint-Gobain představuje pouze rozšíření argumentace, která již byla rozvinuta v rámci důvodu uvedeného v žalobě v prvním stupni, a nelze ji tedy považovat za nepřípustnou.

56 Konečně Komise uvádí, že kasační opravný prostředek přesně neoznačuje zpochybněné body napadeného rozsudku.

57 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 169 odst. 2 jednacího řádu musí dovolávané právní důvody a argumenty přesně označit napadené body odůvodnění rozhodnutí Tribunálu. Kasační opravný prostředek, který neoznačuje zpochybněné body napadeného rozsudku a nesprávné právní posouzení, jehož se měl Tribunál dopustit, je nepřípustný (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. září 2016, NIOC a další v. Rada, C-595/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:721, body 95 a 96).

58 Společnost Saint-Gobain přitom v projednávané věci v první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku výslovně odkazuje na body 80 až 82, jakož i na bod 87 napadeného rozsudku. Kromě toho v rozsahu, v němž Tribunálu vytýká, že ve svém výkladu článku 6 nařízení č. 1367/2006 nezohlednil Aarhuskou úmluvu, bylo zjevně nemožné, aby označila přesné body tohoto rozsudku. Z toho vyplývá, že kasační opravný prostředek splňuje požadavky čl. 169 odst. 2 jednacího řádu.

59 S ohledem na předcházející úvahy je třeba námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí zamítnout.

K věci samé

60 Úvodem je třeba připomenout, že podle svého prvního bodu odůvodnění je nařízení č. 1049/2001 v souladu s vůlí vyjádřenou v čl. 1 druhém pododstavci Smlouvy o EU, vloženém Amsterodamskou smlouvou, zahájit novou etapu v procesu vytváření stále užšího svazku mezi národy Evropy, v němž jsou rozhodnutí přijímána co nejotevřeněji a co nejblíže občanům. Jak připomíná druhý bod odůvodnění uvedeného nařízení, právo na přístup veřejnosti k dokumentům orgánů souvisí s demokratickou povahou těchto orgánů (rozsudek ze dne 1. července 2008, Švédsko a Turco v. Rada, C-39/05 P a C-52/05 P, EU:C:2008:374, bod 34).

61 Za tímto účelem je cílem tohoto nařízení, jak uvádí jeho čtvrtý bod odůvodnění a článek 1, zakotvit právo veřejnosti na přístup k dokumentům orgánů v co nejširším rozsahu (rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 40, jakož i citovaná judikatura).

62 Je zajisté pravda, že uvedené právo na přístup podléhá omezením vycházejícím z důvodů veřejného či soukromého zájmu. Konkrétně nařízení č. 1049/2001 v souladu se svým bodem 11 odůvodnění v článku 4 stanoví režim výjimek, který orgánům povoluje odepřít přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení jednoho ze zájmů chráněných tímto článkem (rozsudek ze dne 21. září 2010, Švédsko a další v. API a Komise, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, body 70 a 71, jakož i citovaná judikatura).

63 Avšak vzhledem k tomu, že se takové výjimky odchylují od zásady co nejširšího zpřístupnění dokumentů veřejnosti, musí být vykládány a uplatňovány restriktivně (rozsudky ze dne 18. prosince 2007, Švédsko v. Komise, C-64/05 P, EU:C:2007:802, bod 66, jakož i ze dne 21. července 2011, Švédsko v. MyTravel a Komise, C-506/08 P, EU:C:2011:496, bod 75).

64 Pokud jde o informace o životním prostředí, které mají v držení unijní orgány a subjekty, nařízení č. 1367/2006 sleduje v souladu se svým článkem 1 cíl zajistit co nejširší systematickou veřejnou dostupnost a šíření těchto informací (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. listopadu 2016, Komise v. Stichting Greenpeace Nederland a PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, bod 52).

65 Podle článku 3 nařízení č. 1367/2006 se nařízení č. 1049/2001, a konkrétně jeho článek 4 sice v zásadě uplatní na všechny žádosti o přístup k takovým informacím o životním prostředí v držení unijních orgánů, avšak článek 6 nařízení č. 1367/2006 obsahuje specifičtější pravidla pro tyto žádosti, která přístup k dokumentům zčásti umožňují a zčásti omezují (rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 53).

66 Z článku 6 odst. 1 druhé věty nařízení č. 1367/2006 konkrétně vyplývá, že pokud jde zejména o výjimku stanovenou v čl. 4 odst. 3 první větě nařízení č. 1049/2001, vykládá se důvod pro odmítnutí restriktivně s přihlédnutím k veřejnému zájmu, jemuž zpřístupnění slouží, a ke skutečnosti, zda se požadované informace týkají emisí do životního prostředí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 83).

67 První část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je třeba přezkoumat s ohledem na tato ustanovení a zásady.

68 Tribunál měl v bodech 79 až 82 napadeného rozsudku zaprvé za to, že rozhodovacím procesem dotčeným v projednávané věci je správní řízení, jehož cílem je harmonizovaně přidělit bezplatné povolenky na emise, a že k datu přijetí sporného rozhodnutí toto správní řízení ještě nebylo ukončeno.

69 Zadruhé Tribunál uvedl, že uvedené správní řízení „zasluhuje zesílenou ochranu“. Existuje totiž zvýšené nebezpečí, že přístup k interním dokumentům v rámci dotčeného řízení bude mít na rozhodovací proces negativní dopady. Tyto informace mohou být zainteresovanými stranami použity k tomu, aby cíleně ovlivnily zejména kvalitu konečného rozhodnutí.

70 Zatřetí Tribunál uvedl, že správní řízení podléhají striktním lhůtám, jejichž dodržování by bylo ohroženo, kdyby se Komise musela v průběhu řízení zabývat reakcemi na diskusi, která u ní proběhla, a odpovídat na ně.

71 Začtvrté měl Tribunál za to, že správní činnost Komise nevyžaduje natolik rozsáhlý přístup k dokumentům, jako je přístup týkající se legislativní činnosti unijního orgánu, který by měl být podle bodu 6 odůvodnění nařízení č. 1049/2001 širší.

72 Dále Tribunál v bodech 86 až 90 napadeného rozsudku odmítl argument společnosti Saint-Gobain, podle něhož se požadované informace netýkají ověření informace předané členskými státy v souladu s čl. 15 odst. 1 rozhodnutí 2011/278, provedeného Komisí, ale týkají se tabulky, kterou německé orgány předaly Komisi, a nelze tedy mít za to, že se týkají samotného rozhodovacího procesu.

73 Tribunál dospěl k takovému závěru, když měl za to, že normotvůrce při použití výrazu „se vztahuje k záležitosti“ nechtěl omezit dosah informací, na které se vztahuje výjimka stanovená v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci nařízení č. 1049/2001, pouze na dokumenty vypracované v rámci předmětného rozhodovacího procesu a použití tohoto výrazu umožňuje toto ustanovení použít rovněž na dokumenty, které přímo souvisejí se záležitostmi projednávanými v tomto procesu.

74 Podle Tribunálu tedy vzhledem k tomu, že informace, o přístup k nimž společnost Saint-Gobain požádala, jsou informacemi přímo souvisejícími se záležitostí projednávanou v rámci rozhodovacího procesu probíhajícího v okamžiku, kdy bylo sporné rozhodnutí přijato, „vztahují se k záležitosti, v níž orgán ještě nerozhodl.“

75 Je třeba konstatovat, že výklad čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001, provedený Tribunálem, který zaměnil pojmy rozhodovací proces a správní řízení, vede k rozšíření rozsahu působnosti výjimky z práva na přístup stanovené v tomto ustanovení natolik, že je unijnímu orgánu

umožněno, aby odmítl přístup k jakémukoli dokumentu, včetně dokumentů obsahujících informace o životním prostředí, které jsou v jeho držení, v rozsahu, v němž tento dokument přímo souvisí se záležitostmi, které jsou projednávány v rámci správního řízení probíhajícího před tímto orgánem.

76 Pojem „rozhodovací proces“ uvedený v tomto ustanovení musí být přitom chápán tak, že se vztahuje k přijetí rozhodnutí, a nikoli na celé správní řízení, které vedlo k přijetí tohoto rozhodnutí.

77 Takový výklad vyplývá nejprve ze samotného znění uvedeného ustanovení, které odkazuje na dokumenty, které „se vztahují k záležitosti, v níž [unijní orgán] ještě nerozhodl.“

78 Dále tento výklad splňuje požadavek vykládat čl. 4 odst. 3 první větu nařízení č. 1049/2001 restriktivně, což je požadavek, který je tím silnější, že dokumenty, jejichž zpřístupnění je požadováno, obsahují informace o životním prostředí.

79 Konečně, pokud jde o takové dokumenty, je uvedený výklad třeba použít rovněž s ohledem na účel nařízení č. 1367/2006, kterým je podle jeho názvu použít ustanovení Aarhuské úmluvy na unijní orgány a subjekty.

80 Je zajisté pravda, že se článek 6 tohoto nařízení omezuje na uvedení, že výjimka stanovená v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci nařízení č. 1049/2001 musí být vykládána restriktivně, aniž upřesňuje pojem „rozhodovací proces“ ve smyslu tohoto ustanovení.

81 Jak však uvedl generální advokát v bodě 76 svého stanoviska, Aarhuská úmluva stanoví v čl. 4 odst. 4 písm. a), že lze žádost o informace o životním prostředí zamítnout, jestliže by poskytnutí těchto informací nepříznivě ovlivnilo důvěrný ráz řízení či postupů orgánů veřejné správy v případech, kdy vnitrostátní právo stanoví tento důvěrný ráz, a nikoli celého správního řízení, po jehož skončení tyto orgány rozhodují.

82 V tomto kontextu je tedy třeba mít nejprve za to, že okolnost připomenutá Tribunálem v bodě 79 napadeného rozsudku, podle které dotčené správní řízení ještě nebylo ukončeno k datu přijetí sporného rozhodnutí, neumožňuje sama o sobě prokázat, že by zpřístupnění požadovaných dokumentů vážně ohrozilo rozhodovací proces Komise.

83 Dále na rozdíl od tvrzení obsaženého v bodě 80 napadeného rozsudku, podle něhož dotčené správní řízení zasluhuje zesílenou ochranu, ve skutečnosti musí převážit povinnost restriktivního výkladu výjimky stanovené v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci nařízení č. 1049/2001, jak sám Tribunál právem uvedl v bodě 63 napadeného rozsudku. Pouhý odkaz na nebezpečí negativních dopadů související s přístupem k interním dokumentům a možnost, že by zainteresované strany mohly ovlivňovat řízení, nemůže stačit k prokázání, že by zpřístupnění uvedených dokumentů vážně ohrozilo rozhodovací proces dotčeného orgánu.

84 Kromě toho, ačkoli je podle bodu 2 odůvodnění nařízení č. 1367/2006 třeba poskytnout efektivní příležitosti pro účast veřejnosti na rozhodování v oblasti životního prostředí, čímž se zvýší zodpovědnost a průhlednost rozhodování, uvedené nařízení nikterak nevyžaduje, na rozdíl od toho, co uvedl Tribunál v bodě 81 napadeného rozsudku, aby Komise přezkoumala nebo odpověděla na reakce veřejnosti v návaznosti na zpřístupnění dokumentů obsahujících informace o životním prostředí, které se týkají probíhajícího správního řízení a jsou předmětem diskusí, které v Komisi proběhly. Za těchto podmínek tedy nelze mít za to, že takové zpřístupnění ohrožuje dodržení lhůt správních řízení, která vede Komise.

85 Konečně je třeba připomenout, že ačkoli správní činnost Komise nevyžaduje natolik rozsáhlý přístup k dokumentům, jako je přístup k dokumentům týkající se legislativní činnosti unijního orgánu, to v žádném případě neznamená, že takováto činnost nespadá do oblasti působnosti nařízení č. 1049/2001, jelikož se toto nařízení v souladu se svým čl. 2 odst. 3 uplatní na všechny dokumenty

v držení orgánu, tzn. ty, které vytvořil nebo obdržel, a které má v držení, ve všech oblastech činnosti Unie (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. července 2011, Švédsko v. MyTravel a Komise, C-506/08 P, EU:C:2011:496, body 87 a 88, jakož i citovaná judikatura).

86 S ohledem na předcházející úvahy je třeba konstatovat, že se Tribunál tím, že čl. 4 odst. 3 první pododstavec uvedeného nařízení nevyložil restriktivně, jak vyžaduje čl. 6 odst. 1 druhá věta nařízení č. 1367/2006, dopustil nesprávného právního posouzení.

87 Vzhledem k tomu, že první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je tedy opodstatněná, je třeba napadený rozsudek zrušit, aniž je třeba zkoumat druhou část prvního důvodu kasačního opravného prostředku a druhý důvod kasačního opravného prostředku.

K důsledkům zrušení napadeného rozsudku

88 Podle čl. 61 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie může Soudní dvůr v případě zrušení rozhodnutí Tribunálu buď věc vrátit zpět Tribunálu k rozhodnutí, nebo vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje.

89 V projednávané věci je třeba, aby Soudní dvůr vydal sám konečné rozhodnutí ve věci, jelikož to soudní řízení dovoluje.

90 Ve své žalobě na neplatnost společnost Saint-Gobain uplatnila dva důvody, přičemž první vycházel z porušení čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001, vykládaného ve spojení s čl. 2 odst. 1 písm. d) bodem iii), a čl. 6 odst. 1 druhé věty nařízení č.1367/2006.

91 Jak bylo připomenuto v bodech 25 až 28 tohoto rozsudku, Komise měla ve sporném rozhodnutí za to, že by sdělení dotčených informací v plném rozsahu umožnilo veřejnosti, a zvláště dotčeným podnikům, aby vznesly otázky nebo uvedly kritiky týkající se informací předaných členskými státy, přičemž by hrozilo, že bude narušen rozhodovací proces jak u Komise, tak u členských států. Podle Komise hrozí, že by tato narušení způsobila značné průtahy v uvedeném rozhodovacím procesu a byl by narušen dialog mezi Komisí a členskými státy. Komise měla rovněž za to, že je relevantní okolnost, že ještě nepřijala rozhodnutí týkající se uvedených informací a že takové rozhodnutí bylo očekáváno ve stanovených lhůtách. Tento orgán dodal, že v projednávané věci je zásadní zajistit, aby dotčené rozhodnutí mohlo být přijato bez jakéhokoli vnějšího zasahování a aby bylo zachováno ovzduší důvěry mezi Komisí a německými orgány.

92 S ohledem na důvody uvedené v bodech 75 až 81 tohoto rozsudku přitom takové úvahy nemohou prokázat, že by zpřístupnění informací o životním prostředí vážně ohrozilo rozhodovací proces Komise ve smyslu čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001, vykládaného s ohledem na čl. 6 odst. 1 druhou větu nařízení č. 1367/2006.

93 První důvod žaloby na neplatnost je tedy třeba přijmout a sporné rozhodnutí je třeba zrušit, aniž je nezbytné přezkoumávat druhý důvod této žaloby.

K nákladům řízení

94 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě jeho čl. 184 odst. 1, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

95 Vzhledem k tomu, že společnost Saint-Gobain požadovala náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné uložit posledně uvedené náhradu nákladů řízení, které společnost Saint-Gobain vynaložila jak v prvním stupni, tak v tomto řízení o kasačním opravném prostředku.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

1) **Rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 11. prosince 2014, Saint-Gobain Glass Deutschland v. Komise (T-476/12, nezveřejněný, EU:T:2014:1059), se zrušuje.**

2) **Rozhodnutí Komise ze dne 17. ledna 2013, kterým byl odepřen úplný přístup k seznamu předanému Spolkovou republikou Německo Komisi v rámci řízení podle čl. 15 odst. 1 rozhodnutí Komise 2011/278/EU ze dne 27. dubna 2011, kterým se stanoví přechodná pravidla harmonizovaného přidělování bezplatných povolenek na emise platná v celé Unii podle článku 10a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES v rozsahu, v němž tento dokument obsahuje informace týkající se některých zařízení společnosti Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH, která se nacházejí na německém území, o dočasném přidělení, jakož i o činnostech a kapacitních hladinách z hlediska emisí oxidu uhličitého (CO_2) během období 2005 až 2010, o účinnosti zařízení a ročních emisních povolenkách dočasně přidělených na období od roku 2013 do roku 2020, se zrušuje.**

3) **Evropské komisi se ukládá náhrada nákladů řízení, které společnost Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH vynaložila v prvním stupni, jakož i v tomto řízení o kasačním opravném prostředku.**

Podpisy.